

LBRIS

We know
books

Olivia Koudrine

ÎNFRÂNTUL

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Preambul.....	7
Capitolul 1	8
Capitolul 2	13
Capitolul 3	17
Capitolul 4	23
Capitolul 5	29
Capitolul 6	35
Capitolul 7	41
Capitolul 8	45
Capitolul 9	51
Capitolul 10	56
Capitolul 11	61
Capitolul 12	67
Capitolul 13	74
Capitolul 14	80
Capitolul 15	85
Capitolul 16	90
Capitolul 17	97
Capitolul 18	103

Capitolul 19	110
Capitolul 20	117
Capitolul 21	122
Capitolul 22	127
Capitolul 23	134
Capitolul 24	140
Capitolul 25	147
Capitolul 26	154
Capitolul 27	160
Capitolul 28	166
Capitolul 29	171
Capitolul 30	178
Capitolul 31	184
Capitolul 32	191
Capitolul 33	196
Capitolul 34	201
Capitolul 35	206
Capitolul 36	213
Capitolul 37	219
Postfață.....	224
Mulțumiri.....	225

Capitolul 1

Groapa... Sicriul era coborât în groapă. O ceremonie mohorâtă și tristă în banalitatea ei! Dar nu pentru mine. Era prima înmormântare la care participam.

Câteva lopeți de pământ peste vise moarte din fașă, lacrimi înghițite și sentimente făcute praf. Viața tatălui meu! Gesturile mecanice ale groparilor mă hipnotizau. Trecutul se derula în secvențe tragice. Îmi era imposibil să suport lespede de vinovăție care mă strivea. Am început să urlu... urlam ca să nu mă mai gândesc. Suflete binevoitoare s-au strâns în jurul meu. Plângeam. Hohote adânci și sufocante. Asta înainte de a mă prăbuși pe o piatră de mormânt ostentativă. Frigul pătrunzător sfărmă și ultimele bucăți ale carapacei mele. În carnea mea se impregna substanța nefericirii mele atât de nerușinate.

O atmosferă vâscoasă făcu să nu mai știu unde mă aflu. Îmi amintesc de praful de pe ghetete și ciorapii negri. Păpădia crescută în voie dintr-un pământ argilos și uscat. Cea care, odată ce celelalte flori se vor fi uscat, va invada marginile mormântului ocupat de curând. Ultima închisoare a tatălui meu.

Cioclii își terminau treaba. Era momentul ca rubedeniile îndoliate să se întoarcă acasă și să mănânce ceva. Și să renunțe la măștile sinistre.

Acolo jos, râul care își răspândea duhurile, completa acest spectacol mediocru. Nu pusesem nimic în gură de câteva zile. Boala mă pândea ca pe o pradă. Se făceau zece ani de când mă luptam cu propriul corp, alternând bulimia cu anorexia. Câteva stagii într-o clinică de specialitate mă puseseră cât de cât pe linia de plutire. Medicii ajunseseră la concluzia că nu eram nicicum un caz disperat. Chiar dacă eu eram. Mai ales în acea zi, zăcând printre morminte. Căutam un semn divin, dar lacrimile distorsionau peisajul cu cruci și cu cer mohorât, plin de nori întunecați. Nimic de luat în seamă.

Vărul meu Charles mă ridică de jos și îmi întinse un șervețel. M-am sprijinit de umărul lui. Bun băiat! Cu toată ironia pe care o ascunde epitetul ăsta. Fără aventuri, gata oricând să te ajute, mama mi-l dădea de exemplu.

Mirosea a notar. Ceea ce și avea să devină în curând.

— Biată Justine, șoptea el stângaci.

Numai ce mă liniștisem puțin, că prietena cea mai bună a mamei, Catherine, mă interpelă cu un ton grav.

— Gândește-te la mama ta, te rog!

Mi-am șters lacrimile.

Sigură pe ea, fără milă, își continuă predica.

— Tu ești tânără, viața ta abia începe, dar nefericita ta mamă...

Oare de unde am avut curaj, ce forță invizibilă mi-a purtat mâna? Nu voi ști niciodată. Cu toate astea, i-am ars o palmă zdravănă. Profesoara de științele naturii, perplexă, s-a clătinat o clipă înainte de a izbucni în invective. Au urmat ah-uri

și oh-uri de uimire și grimase la fel. Și într-o clipă am fost exclusă.

M-au trimis într-o cameră pe care mi-o rezervasera la etajul casei Émiliennei, sora bunicii din Sologne. Am adormit, obosită de vocile care răzbăteau din salon. Până la bățile în ușă ale mamei și la reproșurile ei.

— Justine, coboară și vino să îți ceri scuze Catherinei înainte să plece.

Tăcerea mea o încurajă să o facă în continuare pe victima.

— Ce-am făcut de te porți așa?

M-am ridicat încetitor și i-am deschis ușa. Eram calmă, foarte calmă. Pentru prima dată voiam să îi țin piept.

— Nu o să te iert niciodată pentru ceea ce i-ai făcut tatălui meu.

Uimirea de pe chipul ei nu o egala decât pe a mea când m-am auzit pronunțând aceste vorbe.

— Ești o ingrată și...

Un zgomot de pași pe scară o întrerupse. Prădătoarea așteptă să vadă cine urca. Era o ea, soția fratelui său, mama lui Charles. Ușurată, își adaptă lamentațiile.

— Dacă tatăl tău te-ar auzi, ar fi atât de trist. Am izbucnit în răs. Un răs forțat.

— Și atât de uimit că ție îți pasă de tristețea lui!

— Ajunge, Justine, coboară imediat și cere-ți scuze, mormăi printre dinți maștera.

Mătușă-mea, Lorraine, se uita peste umărul ei, curioasă să vadă ce mă apucase. Să-i ard o palmă unei femei cu douăzeci de ani mai mare, era pe cât de inadmisibil, pe atât de neașteptat. Chiar dacă

nimeni nu se îndoia că, în ciuda grijii vigilente cu care părinții mei se străduiseră să ascundă adevărata mea natură, eram o tânără „cu probleme”.

— Cere-ți scuze Catherinei, iar despre restul vorbim după, rufele murdare se spală în familie, insista mama.

„Rufele murdare se spală în familie”. De câte ori auzisem expresia asta din gura ei? De sute de ori. Așa de des încât mă pusei să-i caut originea. Unii o atribuiam lui Voltaire, alții lui Napoleon, alții lui Casanova... Dar nimeni mamei, care contribuise major la perpetuarea ei.

Cu naivitate, mătușa mea încercă o reconciliere.

— Delphine are dreptate, fii rezonabilă, cere-ți iertare!

Replica șfichiui ca un bici.

— Tacă-ți gura!

Cumnata coborî gemând. Trântii ușa în nas maică-mii. Familia și prietenii n-aveau decât să comenteze din nou asupra cazului. Subiectul ar fi fost mai viu ca oricând în salonul de la parter.

Da, fusesem mereu o copilă dificilă. Supărată pe pământul întreg pentru moartea prematură a tatălui meu. Da, ar fi trebuit să mă vadă un psihiatru din nou. Da, eram irascibilă, un adevărat pericol pentru mine și pentru ceilalți. Cei mai optimiști puneau asta pe seama șocului. Era de ajuns să fiu lăsată să îmi consum doliul și să traversez criza asta de adolescență care nu se mai sfârșea.

Îmi venea să cobor scările și să explic adevăratul motiv al furiei mele. Dar n-avui curaj. Mai ales în fața mamei. Cea care, de-a lungul anilor,

mă făcuse să-i țin partea. Nu aveam detașarea ei stăpânită, nici raționamentul său infailibil. Reaua ei credință dezgustătoare. Își interpreta atât de bine rolul! Nu aș fi putut niciodată să îi conving. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât nu-mi găseam cuvintele. Cu atât mai mult disperarea îmi răscolea emoțiile mele refulate... Creierul meu de copil se ascunsese prea mult în spatele unei negări. Am avut nevoie de miasma acră a morții ca să mă eliberez.

Capitolul 2

Părinții mei, profesori, mama de matematică, tata de muzică, predau la liceul Jean-Baptiste Say la Paris. Mama încă mai predă acolo.

Locuim în Boulgne-Billancourt, pe bulevardul Général Leclerc, lângă podul Sèvres, la reședința Picardie. Un apartament întunecat, la etajul al patrulea al unui imobil înalt de vreo șaizeci de metri, urâțit de timp, ca toate blocurile din acest cvartal. Un cartier de beton, fără niciun interes arhitectonic sau estetic, în afară de apropierea de capitală.

Când am împlinit nouăsprezece ani, tata a făcut cincizeci și doi. Eram născuți în aceeași zi. Ca și el, sunt în zodia taurului, în mai. Personalități puternice, dar îngrozitor de încăpățânate. Tata era excepția care confirma regula. Asta dacă dăm crezare astrologiei, un instrument fals de cunoaștere, cum zic unii. Nu am nicio părere despre asta. Nici despre chiromanție. Chiar dacă linia vieții din palma lui uscată și lipsită de viață era foarte scurtă.

Am descoperit existența tatălui meu când sunară clopotele remisiei sale. Spitalul cu culoarele lui fără capăt, fantomele, miasmele și așteptările nesfârșite, chipul alb-verzui al muribundului, au învălmășit pentru totdeauna ultimele licăriri ale copilăriei mele.

Boala fusese descoperită cu șase luni înaintea

ceasului fatal. Îl îngrijeam și credeam că o să scape. Iar dacă recidiva, o grefă și s-ar fi rezolvat. Dar nu se rezolva. Lupta cu cancerul se îndârjise. Și el învinsese. Oare de ce îmi scăpaseră acele etape premonitorii? Din pricina comportamentului mamei? Lipsa ei de spaimă, de empatie și chiar de compasiune? Era acolo, ca de obicei. Gestiona situația, se sacrifică, îl acuza pe tata că abandona lupta, că exagera. Și am vrut să o cred. Tata, în ciuda tuturor metehnelor lui, nu putea să moară. Nimic nu mă alertase. Nimic, înaintea acelei zile de luni funeste. La întoarcerea acasă, viitoarea văduvă se prăbușise în brațele Lorrainei.

— După douăzeci de ani de viață comună, tovarășul meu de drum mă lasă singură!

„Tovarășul meu de drum”, o figură de stil obișnuită la ea, dar care, lipită tatălui meu, era complet lipsită de poezie. Sigur că o abandona. El era vinovat. În fapt, mama nu greșise. Tata o abandonase. În felul lui. Sigurul care îi păruse la îndemână.

M-am uitat la mătușă-mea.

— Tata o să moară?

Dădu din cap că da. Și apoi adaugă:

— E o chestiune de zile.

— Nu a cerut să mă vadă?

Cele două femei se priviră stânjenite. Mama hotărâse deja pentru mine, așa simțeam.

— A cerut să mă vadă, dar tu nu mi-ai spus!

Explicația ei era mereu aceeași. De o rea credință flagrantă.

— Am vrut să te protejez, trebuie să înțelegi. Am ridicat tonul.

— Nu, nu înțeleg, nu înțeleg, nu înțeleg! Deloc! Am luat o țigară și mi-am aprins-o. În salon, de față cu ei. O țigară care voia să zică: nu-mi pasă.

Pe tata îl chema Jérôme. Am fost luată prin surprindere când i-am văzut numele pe piatra de mormânt. Nu era doar individul ăla amărât, fără curaj, căruia mama îi zicea Jéro. Jérôme fusese copil, apoi tânăr, înainte de a fi tată și de a muri, răpus de o leucemie galopantă. O viață irosită. Una pe care nici propria mea existență nu o putea justifica. Mai ales ea nu. Niciodată nu fusesem la înălțime. Voiam atât de mult să mai trăiesc o dată, să întorc destinul. Știu, e stupid ca idee. Nu e posibil, dar nu ne putem abține să nu ne imaginăm. Un soi de pedeapsă sau de tentație. Iar durerea se cuibărește în noduri în gât care ne sufocă. Ce ar putea să potolească această suferință? Alte întrebări fără sens? De ce nu a murit mama în locul lui? Ar fi fost mai drept. Dar viața nu e dreaptă. Și trebuie să te împaci cu asta. Sau să te lași copleșit. Lumea e nedreaptă pentru că și eu sunt așa. Ca ochiul unui lanț care se roade, în propriul destin, ca să nu se confunde cu el.

Tata alesese să moară pentru că viața îi devenise insuportabilă. Și alesese un mijloc infailibil: o boală incurabilă. Așa că decisese să fugă. Nu găsisese altceva. De fiecare dată când căuta ceva, lațul se scurta, menghina strângea mai tare. Am înțeles asta pentru că știam toate piesele acestui *puzzle*. În sfârșit, aproape toate. Îmi lipsesc unele, mai intime. Cele din spatele ușii. Adesea, ca să nu mai aud insultele ei și deruta verbală a lui, dădeam muzica la maxim.